I sag 289/81

VASSILIS MAVRIDIS, odos Voukourestiou 19, Athen, ved advokat Dagtoglou, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carla Manzo, 52, rue Poincaré,

sagsøger,

mod

EUROPA-PARLAMENTET, ved direktør i personale- og velfærdstjenesten Martin Schmidt, bistået af fuldmægtig i Parlamentets juridiske tjeneste Constantin Stratigakis, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af udvælgelseskomiteens afgørelse nr. 00361806 af 7. august 1981 om afvisning af sagsøgerens ansøgning til stillingen som græsksproget kontorchef i Generaldirektoratet for informations- og pressetjeneste, ansvarlig for informationskontoret i Athen,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Europa-Parlamentet besluttede i begyndelsen af 1981 at ansætte en tjenestemand, som skulle være ansvarlig for informationskontoret i Athen; tjenestemanden skulle ansættes i en stilling som græsksproget kontorchef i generaldirektoratet for informations- og pressetjeneste. Da stillingen ikke kunne besættes ved forfremmelse eller forflyttelse, besluttede Europa-Parlamentets administration med det paritetiske samarbejdsudvalgs samtykke at anvende den i vedtægtens artikel 29, stk. 2, fastsatte ansættelsesprocedure. Senere blev der offentliggjort en meddelelse om den ledige stilling i De Europæiske Fællesskabers Tidende C 148 af 18. juni 1981, s. 3, som detaljeret angav tjenestemandens opgaver og de krav, der stilledes til ansøgerne, især »eksamen fra universitet eller anden højere læreanstalt eller faglig erfaring, der har ført til samme niveau, dokumenteret erfaring i PR-arbejde og journalistik [og] et særdeles godt kendskab til europæiske spørgsmål«. I meddelelsen var det ligeledes fastsat, at ansættelse ville ske i lønklasse A 3, men derimod indeholdt den ingen aldersgrænser for ansøgerne.

Der blev herefter nedsat en udvælgelseskommission. Den holdt konstituerende møde den 7. juli 1981 og fastsatte ved denne lejlighed kriterierne for udvælgelse af ansøgerne. Blandt disse kriterier var »dokumenteret erfaring på mindst 10 år i PR-arbejde og journalistik« og en aldersgrænse, hvorefter ansøgerne skulle være »mellem 35 og 50 år (dvs. være født mellem den 1. 8. 1931 og den 1. 8. 1946)«. Disse kriterier blev hverken bekendtgjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, ved opslag eller på anden måde.

Sagsøgeren, som var født før den 1. august 1931, ansøgte om den ledige stilling, idet han vedlagde den dokumentation, der krævedes i henhold til ovennævnte meddelelse om den ledige stilling.

Under de følgende møder den 23., 27. og 31. juli 1981 gennemgik udvælgelseskommissionen de 146 modtagne ansøgninger og besluttede at antage 16 af dem, mens de øvrige 130 blev afvist, heriblandt sagsøgerens.

Ved skrivelse af 7. august 1981 meddelte formanden for udvælgelseskommissionen sagsøgeren, at hans ansøgning ikke var blevet taget i betragtning, fordi han ikke opfyldte de aldersbetingelser, der var fastsat af udvælgelseskommissionen selv.

Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 11. november 1981, anlagde sagsøgeren sag, idet han direkte anfægtede udvælgelseskommissionens ovennævnte afgørelse af 7. august 1981

uden først at indbringe en klage for ansættelsesmyndigheden i medfør af vedtægtens artikel 90.

I mellemtiden var Georges Papadopoulos ved afgørelse truffet af formanden for Europa-Parlamentet blevet ansat i den omtvistede stilling med virkning fra 1. januar 1982.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Domstolen har anmodet Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber om at oplyse, hvilken praksis de følger ved ansættelser som den omhandlede.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

»— Annullation af udvælgelseskomiteens afgørelse nr. 00361806 af 7. august 1981, hvorved sagsøgerens ansøgning blev afvist med den begrundelse, at aldersgrænsen var overskredet;

— annullation af udvælgelsesproceduren og de udnævnelser, den har givet anledning til;

— det statueres, at Europa-Parlamentet er forpligtet til at afholde en udvælgelsesprøve uden at fastsætte en aldersgrænse for ansøgerne samt til at give sagsøgeren adgang til at deltage i denne udvælgelsesprøve;

— Europa-Parlamentet tilpligtes at afholde sagens omkostninger.«

I replikken har *sagsøgeren* endvidere nedlagt følgende påstand.

»— Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.«

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

»— Afvisning;
subsidiært frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.«

III — Parternes anbringender og argumenter

A — Formaliteten

Sagsøgeren er af den opfattelse, at han var nødt til at anfægte udvælgelseskomiteens afgørelse direkte uden først at indgive en klage til ansættelsesmyndigheden, i den foreliggende sag Europa-Parlamentet, i medfør af vedtægtens artikel 90, fordi der er tale om en af en udvælgelseskomité truffet afgørelse, som ikke kan ændres af ansættelsesmyndigheden. Ifølge Domstolens faste praksis [1] er en klage over en sådan afgørelse en indledende procedure, der er unødvendig og overflødig.

Sagsøgte er derimod af den opfattelse, at denne praksis under de givne omstændigheder ikke kan anvendes i det foreliggende tilfælde, idet den ansættelsesprocedure, der er fulgt, ikke er udvælgelsesproceduren, men den særlige procedure, der er fastsat i vedtægtens artikel 29, stk. 2, hvorfor reglerne om udvælgelsesproceduren ikke finder anvendelse. Desuden er det ikke udvælgelseskommissionen, der har valgt ansættelsesproceduren, men generalsekretæren for Europa-Parlamentet. Det omtvistede spørgsmål om udvælgelseskommissionens fastsættelse af en aldersgrænse kan

1 — Dom af 5. 4. 1979, sag 117/78, Orlandi, Sml. 1979, s. 1613.

undersøges og afgøres af den administrative myndighed. Følgelig bør sagsøgeren benytte klageproceduren. Sagen bør derfor afvises.

Sagsøgeren har i replikken rejst indsigelse mod denne argumentation og har hævdet, at Domstolens praksis, hvorefter det er unødvendigt at indgive en administrativ klage i henhold til vedtægtens artikel 90, ikke er begrænset til afgørelser truffet af en udvælgelseskomité, men omfatter alle afgørelser af endelig karakter [1]. Udvælgelseskommissionens afgørelse har en sådan endelig karakter. Sagsøgte har anerkendt dette i sit svarskrift, for så vidt som sagsøgte dér har bekræftet, at kriterierne for udvælgelsen af ansøgninger, herunder aldersgrænsen, er fastlagt af udvælgelseskommissionen. Sagsøgte har endvidere ikke bestridt, at udvælgelseskommissionen i lighed med en udvælgelseskomité »giver udtryk for sin selvstændige opfattelse og ikke for ansættelsesmyndighedens vurdering«. Heraf følger, at sagen kan antages til realitetsbehandling.

Sagsøgte har ikke i duplikken bestridt sagsøgerens redegørelse med hensyn til Domstolens praksis, hvorefter en administrativ klage ikke er en nødvendig forudsætning for at anlægge en sag. Imidlertid har sagsøgte henvist til det hensyn, der efter dettes opfattelse ligger til grund for denne praksis, nemlig at bedømmelserne ligesom udvælgelseskomiteens vurdering udtrykker bedømmerens eller udvælgelseskomiteens opfattelse, og at den myndighed, hvortil den administrative klage skal indgives, ikke har kompetence til at annullere eller ændre dem. Derimod har beslutningen i den særlige procedure i denne sag om at fastsætte en aldersgrænse en anden karakter. Ansættelsesmyndigheden kan udmærket undersøge og vurdere, om et sådant kriterium er gyldigt, i forbindelse med en administrativ klage. Da proceduren i vedtægtens artikel 90, stk. 2, burde have været fulgt, bør sagen altså afvises.

B — Realiteten

Sagsøgeren har i stævningen for det første fremsat et anbringende, hvorved han gør gældende, at den anfægtede afgørelse er ulovlig og bør annulleres, fordi den begrunder afvisningen af hans ansøgning med, at en betingelse, der hverken er nævnt i den offentliggjorte meddelelse om den ledige stilling eller fastsat af en fællesskabsforordning, ikke er opfyldt. Dette er en overtrædelse af artikel 5, stk. 1, i bilag III til vedtægten. Med henvisning til Domstolens dom af 28. juni 1979 (sag 255/78, Anselme, Sml. 1979, s. 2323) har sagsøgeren gjort gældende, at det ikke er tilstrækkeligt, at ansøgerne kan slutte sig til eksistensen af en adgangsbetingelse, men at denne skal være udtrykkeligt anført i selve meddelelsen om udvælgelsesprøven. Ellers er udelukkelsen af en ansøger med den begrundelse, at en sådan betingelse ikke er opfyldt, ulovlig. I den foreliggende sag var aldersgrænsen som adgangsbetingelse ikke blot ikke anført udtrykkeligt i meddelelsen om udvælgelsesprøven, men ansøgerne kunne heller ikke forudsætte, at der var fastsat en sådan aldersgrænse. Derfor er udvælgelseskomiteens afvisning af hans ansøgning mindst lige så

1 — Dom af 3. 7. 1980, de forenede sager 6 og 97/79, Grassi, Sml. 1980, s. 2141, især præmis 15.

ulovlig som den, Domstolen annullerede i den nævnte Anselme-sag.

I et andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at aldersgrænsen er fastsat af en myndighed, der er inkompetent. Den burde nemlig være fastsat ikke af udvælgelseskomiteen, men af ansættelsesmyndigheden, jfr. artikel 1, stk. 1, i bilag III til vedtægten. Endvidere er den anfægtede retsakt ulovlig, fordi aldersgrænsen ikke er anført i meddelelsen om udvælgelsesprøven, men først meddelt sagsøgeren i den anfægtede retsakt, altså for sent.

I et tredje anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at udvælgelseskomiteen ved først at underrette ham om eksistensen af en yderligere adgangsbetingelse ved procedurens slutning, dvs. efter offentliggørelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøven, har tilsidesat grundsætningen om beskyttelse af privatpersoners berettigede forventning til fællesskabsadministrationen, som ifølge Domstolens faste praksis er en fundamental grundsætning i fællesskabsretten. Enhver ansøger bør kunne stole på, at de meddelelser, der udstedes af fællesskabsorganer, er korrekte og fuldstændige, og handle derefter, især i betragtning af de fysiske og psykiske problemer, en ansøgning i forbindelse med en sådan udvælgelsesprøve stiller, og som vokser med ansøgerens alder.

I det foreliggende tilfælde stolede sagsøgeren på, at angivelserne i meddelelsen om den ledige stilling var korrekte og fuldstændige, og det var kun, fordi han var sikker på at opfylde de nødvendige formelle adgangsbetingelser, at han accepterede ulemperne i forbindelse med udarbejdelsen af ansøgningen og anvendte sin arbejdstid herpå. Skønt der findes undtagelser fra grundsætningen om beskyttelse af den berettigede forventning, kan disse ikke gøres gældende af udvælgelseskomiteen i det foreliggende tilfælde, idet sagsøgeren ikke har kunnet forudse det ulovligt opstillede krav om en ekstra kvalifikation, og idet denne kvalifikation ikke var tvingende nødvendig af hensyn til den offentlige interesse. Derfor er udelukkelsen af sagsøgeren fra listen over ansøgere ulovlig og bør annulleres, hvilket indebærer, at udvælgelsesproceduren bør begynde forfra, uden at det ulovlige kriterium tages i betragtning.

I svarskriftet har *sagsøgte* generelt gjort gældende, at sagsøgerens anbringender mangler faktisk grundlag, fordi der i det foreliggende tilfælde ikke er tale om en udvælgelsesprøve, men om den særlige ansættelsesprocedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, således som det fremgår af ansættelsesmyndighedens afgørelse. Denne særlige procedure er ikke undergivet de regler, der gælder for udvælgelsesprøverne.

Følgelig finder bestemmelserne i bilag III til vedtægten om meddelelsen om udvælgelsesprøver ikke anvendelse. Derfor har sagsøgte som svar på det første anbringende anført, at der hverken kan være tale om overtrædelse af de omhandlede bestemmelser eller specielt af artikel 5, stk. 1, i nævnte tillæg III. Henvisningerne til Domstolens praksis om udvælgelsesprøver bør altså afvises som værende uden genstand.

Af samme grunde har sagsøgte gjort gældende, at sagsøgerens andet anbringende om udvælgelseskommissionens påståede manglende kompetence til at fastsætte aldersgrænser, som støttes på en overtrædelse af artikel 1, stk. 1, i bilag

III til vedtægten, heller ikke er berettiget, da bestemmelserne i bilag III til vedtægten ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

Med hensyn til det tredje anbringende, den påståede tilsidesættelse af grundsætningen om beskyttelse af privatpersoners berettigede forventning til fællesskabsadministrationen, har sagsøgte bestridt, at denne grundsætning kan gøres gældende af en privatperson, der ikke hører til institutionens personale, og som er ansøger til en ledig stilling. Selv om grundsætningen imidlertid måtte finde anvendelse i et sådant tilfælde, er den ikke berettiget under de omstændigheder, der foreligger i denne sag.

Endvidere har sagsøgte fremsat tre yderligere oplysninger. For det første har sagsøgte henvist til den omstændighed, at fastsættelsen af aldersgrænsen skete længe før modtagelsen af sagsøgerens ansøgning.

For det andet, at aldersgrænsen er i overensstemmelse med de regler, sagsøgte hyppigt anvender, hvilket bør udelukke enhver påstand om vilkårlighed fra udvælgelseskomiteens side. Desuden er aldersgrænsen faktisk berettiget som følge af betydningen af den stilling, der skal besættes; i særdeleshed var maksimumsaldersgrænsen en følge af, at man ikke ville ansætte tjenestemænd, som er for nær ved pensionsalderen.

For det tredje er udvælgelseskommissionens fastsættelse af aldersgrænser tilladt i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, som gør det muligt i særlige tilfælde at anvende en anden ansættelsesprocedure end udvælgelsesproceduren og således gør udvælgelsesproceduren i bilag III, *herunder* bestemmelserne om udfærdigelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøven, uanvendelige. Denne særlige procedure er hverken nærmere fastsat eller præciseret i vedtægten, således at det overlades til den administrative myndighed at vælge de mest hensigtsmæssige midler til besættelse af de deri omhandlede stillinger. Mens Domstolen domme om udvælgelsesprøver ikke er relevante, er dommene vedrørende artikel 29, stk. 2, det. Det fremgår af disse domme, at artikel 29, stk. 2, har indført en særlig procedure, der ikke er reguleret andetsteds i vedtægten. Specielt har Domstolen allerede statueret, at der ved anvendelsen af artikel 29, stk. 2, ikke stilles krav om offentliggørelse [1]. Så meget desto mere kan den offentliggørelse, der faktisk er sket, ikke anfægtes under henvisning til oplysningerne i meddelelsen. Fastsættelsen af aldersgrænser kunne derfor godt ske senere og efter udvælgelseskommissionens skøn.

Sagsøgeren har i replikken gjort gældende, at han hverken har anfægtet ansættelsesprocedurens form eller selve retten til at fastsætte en aldersgrænse, og at sagsøgtes argumentation angående dette i svarskriftet derfor er uden genstand. Desuden er han af den opfattelse, at sagsøgtes anbringende, hvorefter vedtægtens bestemmelser om udvælgelsesproceduren samt retspraksis vedrørende disse ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, fordi den fulgte ansættelsesprocedure er forskellig fra udvælgelsesproceduren, er »fuldstændig fejlagtigt«. »Udvælgelsesproceduren« er lige som den særlige procedure, der er fulgt i det foreliggende tilfælde, en form for procedure, hvor der sker en sortering. Selv om de særlige bestemmelser og retspraksis vedrørende udvælgelsesprøvernes forløb ikke finder anvendelse, er der ingen forskel mellem de to former for udvælgelsesprocedurer, hvad angår kravet om offentliggørelse af meddelelsen om den ledige stilling og om fastsættelse af de betingelser, ansøgerne skal

1 — Sagsøgte har i den forbindelse henvist til dom af 29. 10. 1975 (de forenede sager 81-88/74, Marenco, Sml. 1975, s. 1247).

opfylde, når man befinder sig på stadiet forud for udvælgelsesprøvernes afvikling. Domstolens betragtninger i Anselmesagen (jfr. ovenfor) angående den væsentlige rolle, meddelelsen om udvælgelsesprøven spiller, er også af betydning i den foreliggende sag, eftersom de omhandler dette forudgående stadium.

Man kan nemlig heraf udlede det fundamentale princip, at en god administration »ikke i de meddelelser, den offentliggør, bør fortie enkeltheder for privatpersoner, der umiddelbart er af betydning for disse, således at disse personer tilskyndes til at foretage sig noget, der er forgæves eller endog skadeligt«. Specielt er det utilstedeligt, at en administration — ligegyldigt hvilken — i en meddelelse om en ledig stilling anfører visse betingelser, men ikke alle de betingelser, der stilles. Det er en fortielse, som vidner om manglende respekt for den enkeltes værdighed.

Sagsøgeren har desuden fastholdt den opfattelse, at grundsætningen om beskyttelse af den berettigede forventning ikke blot gælder for medlemmer af personalet, men også for dem, som har meldt sig som ansøgere, idet der ellers ville opstå en ubegrundet og uretfærdig forskelsbehandling af tjenestemænd og andre borgere. Sagsøgte har desuden overhovedet ikke underbygget sin påstand om, at grundsætningen om beskyttelse af den berettigede forventning ikke kan finde anvendelse under omstændighederne i denne sag.

Desuden har sagsøgeren over for sagsøgtes supplerende argumenter gjort gældende, at det følger af den kendsgerning, at ansøgerne ikke blev underrettet om aldersgrænsen, at udvælgelseskommissionen bevidst har fortiet en udtrykkelig og væsentlig betingelse. Han har desuden fastholdt, at han ikke bebrejder udvælgelseskommissionen, at den har optrådt vilkårligt ved at fastsætte en aldersgrænse, men snarere, at den ikke har underrettet ansøgerne herom. I al fald er det uforståeligt, at den offentlige interesse skulle kræve, at aldersgrænserne blev fortiet for ansøgerne.

Sagsøgeren har også imødegået sagsøgtes argument om, at der ved anvendelse af proceduren i artikel 29, stk. 2, ikke stilles krav om offentliggørelse, og at en eventuel offentliggørelse derfor kan begrænses til visse betingelser. Tværtimod har han gjort gældende, at en eventuel offentliggørelse bør omfatte alle de stillede krav.

Endelig har sagsøgeren fastholdt, at fastsættelsen af en aldersgrænse på maksimalt 50 år er vilkårlig og ubegrundet, især i beragtning af de funktioner, der skal udføres, og den store erfaring, ansøgerne skal være i besiddelse af.

Sagsøgte har i duplikken fastholdt den opfattelse, at meddelelsen om den ledige stilling i det foreliggende tilfælde ikke er undergivet de samme krav som dem, der er fastsat i vedtægten, for så vidt angår meddelelserne om udvælgelsesprøver.

Hvad angår grundsætningen om beskyttelse af den berettigede forventning er sagsøgte af den opfattelse — jfr. generaladvokat Capotorti's forslag til afgørelse i sag 268/80 [1] — at forventningen skal støtte sig på præcise løfter, som administrationen har givet de pågældende. I den foreliggende sag har administrationen ikke påtaget sig nogen forpligtelse over for ansøgerne, men har alene offenliggjort en meddelelse for at gøre eventuelle interesserede opmærksomme på, at

1 — Guglielmi, Sml. 1981, s. 2306.

man ville ansætte en tjenestemand. Derfor finder den grundsætning, sagsøgeren har påberåbt sig, ikke anvendelse.

Endelig har Europa-Parlamentet afvist sagsøgerens anbringende om, at fastsættelsen af aldersgrænsen til 50 år er vilkårlig, idet det har understreget, at afgørelsen af, hvilke egenskaber der er nødvendige for en stilling, der skal besættes, herunder aldersbetingelser, henhører under administrationens frie skøn.

Desuden er det almindeligt, at der ved ansættelser inden for det offentlige i de fleste af medlemsstaterne stilles krav om en minimums- eller (og) en maksimumsalder, eftersom det er indlysende, at alderen for visse stillinger har afgørende betydning.

De af Domstolen stillede spørgsmål

Det første spørgsmål, der er stillet, nemlig om ledige stillinger, som besættes efter vedtægtens artikel 29, stk. 2, konsekvent offenliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende eller i dagspressen, har Rådet besvaret således, at disse stillinger med nogle få undtagelser aldrig er blevet offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende eller i pressen. Kommissionen har svaret, at dens ledige stillinger normalt slet ikke offentliggøres. Europa-Parlamentet har svaret, at det ikke konsekvent offentliggør dem, men at der i de fleste tilfælde sker en offentliggørelse, hvis det i det konkrete tilfælde er nødvendigt af hensyn til den stilling, der skal besættes.

Det andet spørgsmål, nemlig om de meddelelser, der offentliggøres, angiver, at der er tale om en ansættelse på grundlag af artikel 29, stk. 2, har Rådet og Europa-Parlamentet besvaret benægtende.

Det tredje spørgsmål, nemlig om de meddelelser, der offentliggøres, udtrykkeligt nævner de aldersgrænser, der eventuelt er opstillet, har Rådet besvaret bekræftende, mens Europa-Parlamentet har besvaret det benægtende.

IV — Mundtlig forhandling

Sagsøgeren ved advokat P. Dagtoglou, og Europa-Parlamentet ved advokat A. Bonn, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. februar 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. marts 1983.

Præmisser

1 Ved stævning indgået til Domstolens justitskontor den 11. november 1981 har Vassilis Mavridis, Athen, anlagt sag med påstand om annullation af en afgørelse truffet af en udvælgelseskommission ved Europa-Parlamentet den 7. august 1981, hvorved denne afviste at tage den ansøgning i betragtning, som sagsøgeren havde indgivet til stillingen som græsksproget kontorchef i generaldirektoratet for informations- og pressetjeneste i Europa-Parlamentet med ansvar for informationskontoret i Athen, samt om annullation af udvæl-

gelsesproceduren og af udnævnelsen af den person, der blev valgt med virkning fra 1. januar 1982.

2 Ved meddelelse om ledig stilling, bekendtgjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 18. juni 1981, meddelte Parlamentet, at det agtede at ansætte en græsksproget kontorchef som ansvarlig for informationskontoret i Athen.

3 Denne meddelelse om ledig stilling indeholdt en detaljeret beskrivelse af kontorchefens opgaver samt af de krav, der stilledes til ansøgere til den ledige stilling; det bemærkes, at retsgrundlaget for den valgte procedure ikke var omtalt, og at der heller ikke var angivet nogen aldersgrænse.

4 Under det konstituerende møde fastsatte udvælgelseskommissionen kriterierne for udvælgelsen af ansøgerne og besluttede bl.a., at ansøgerne skulle være »mellem 35 og 50 år« (dvs. være født mellem den 1. 8. 1931 og den 1. 8. 1946)«.

5 Sagsøgeren, som var født før den 1. august 1931, indgav ansøgning samtidig med 145 andre ansøgere. Under henvisning til den aldersgrænse, der var fastsat, meddelte formanden for udvælgelseskommissionen ved skrivelse af 7. august 1981 sagsøgeren, at hans ansøgning ikke var blevet taget i betragtning.

6 Sagsøgeren indbragte udvælgelseskommissionens afgørelse direkte for Domstolen uden først at indgive en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2.

7 Sagsøgeren har til støtte for sine påstande fremsat tre anbringender, hvoraf det første støttes på en overtrædelse af artikel 5, første afsnit, i bilag III til vedtægten, idet udvælgelseskommissionen havde føjet aldersbetingelsen til de betingelser, der var fastsat i meddelelsen om den ledige stilling; det andet anbringende støttes på en overtrædelse af artikel 1, stk. 1, i bilag III til vedtægten, idet aldersgrænsen var fastsat af en myndighed, der var inkompetent; det tredje anbringende støttes på en tilsidesættelse af grundsætningen om beskyttelse af sagsøgerens berettigede forventning, idet proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2, er blevet anvendt, uden at dette først var blevet meddelt sagsøgeren.

Formaliteten

8 Parlamentet har påstået sagen afvist under henvisning til, at sagsøgeren burde have indbragt en klage, inden han anlagde sag, idet dette ifølge Parlamentet er en nødvendig forudsætning for sagsanlæg. Det har anført, at Parlamentets ansættelsesmyndighed (herefter benævnt ansættelsesmyndigheden) ved den særlige ansættelsesprocedure efter vedtægtens artikel 29, stk. 2, kunne have undersøgt og ændret udvælgelseskommissionens fastsættelse af en aldersgrænse.

9 Sagsøgeren har heroverfor anført, at en klage rettet mod udvælgelseskommissionens omtvistede afgørelse ville have været unødvendig og overflødig, idet en sådan afgørelse ganske som en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité ikke ville kunne ændres af ansættelsesmyndigheden.

10 Det fremgår af sagens akter, at Parlamentet besluttede at anvende vedtægtens artikel 29, stk. 2, hvorefter der ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 samt i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer, kan anvendes en anden procedure end udvælgelsesproceduren, og at det overlod en udvælgelseskommission at udvælge egnede ansøgere til den ledige stilling.

11 En sådan opgave indebærer nødvendigvis, at Parlamentet delegerer vidtgående skønsbeføjelser til udvælgelseskommissionen, især med hensyn til kriterierne for udvælgelsen. Heraf følger, at sagsøgeren, som var uvidende om den af Parlamentet valgte procedure, med rette kunne få den opfattelse, at udvælgelseskommissionens afgørelser med hensyn til antagelsen af ansøgninger var endelige, og at Parlamentet ikke havde mulighed for at ændre dem. Han var følgelig berettiget til at anse en forudgående klage for en formalitet uden praktisk betydning.

12 Sagen vil herefter været at antage til realitetsbehandling.

Realiteten

13 Til støtte for de to første anbringender har sagsøgeren anført, at den anfægtede afgørelse ikke kunne baseres på alderskriteriet, eftersom dette kriterium, der ikke var omtalt i meddelelsen om den ledige stilling, blev føjet til a

posteriori af udvælgelseskommissionen, som således vilkårligt ændrede betingelserne for adgangen til den stilling, der skulle besættes, samt at aldersgrænsen blev fastsat af en myndighed, der var inkompetent.

14 Parlamentet har heroverfor gjort gældende, at den anførte bestemmelse i bilag III til vedtægten om meddelelser om udvælgelsesprøver ikke finder anvendelse, fordi der i det foreliggende tilfælde er tale om den særlige ansættelsesprocedure, der er fastsat i artikel 29, stk. 2, og ikke om ansættelsesproceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 1. Denne artikel indeholder ingen nærmere regler om den særlige procedure, den giver mulighed for at anvende, men overlader det til ansættelsesmyndigheden at vælge den mest hensigtsmæssige procedure til besættelse af den ledige stilling. Under disse omstændigheder var den anvendte procedure ikke undergivet noget krav om en hel eller delvis forudgående offentliggørelse af de kriterier, der gjaldt.

15 Det fremgår af sagens akter, at den ansættelsesprocedure, der er anvendt i det foreliggende tilfælde, faktisk er den procedure, der er fastsat i artikel 29, stk. 2, og ikke den udvælgelsesprocedure, der er foreskrevet i artiklerne 27 og 29, stk. 1, og som reguleres af bilag III til vedtægten. Domstolen har ingen grund til at anfægte Parlamentets ret til i det foreliggende tilfælde at anvende den valgte procedure.

16 Ansættelsesmyndigheden er ikke ved denne særlige procedure forpligtet til at anvende bestemmelserne i bilag III til vedtægten angående meddelelser om udvælgelsesprøver. Derfor kan den også under proceduren anvende kriterier, der ikke er fastsat i meddelelsen om den ledige stilling, idet disse kriterier ikke skal bekendtgøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Dette gælder også en udvælgelseskommission, som ansættelsesmyndigheden har delegeret sin udvælgelsesret til.

17 Dette gælder navnlig forpligtelsen til at anføre en eventuel aldersgrænse i meddelelsen om den ledige stilling. Følgelig var ansættelsesmyndigheden ikke forpligtet til udtrykkeligt at nævne denne betingelse i meddelelsen om den ledige stilling. Den var heller ikke forpligtet til selv at fastsætte aldersgrænsen, men var berettiget til at delegere sin kompetence hertil til udvælgelseskommissionen.

18 Heraf følger, at disse to anbringender ikke kan tages til følge.

19 I sit tredje anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at udvælgelseskommissionen ved at anvende en aldersgrænse som supplerende adgangsbetingelse i forbindelse med proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2, uden i forvejen at gøre opmærksom herpå har tilsidesat grundsætningen om beskyttelse af privatpersoners berettigede forventning til fællesskabsadministrationen.

20 Parlamentet har bestridt, at denne grundsætning kan gøres gældende af en privatperson, der ikke er ansat ved institutionen, men som alene er ansøger til en ledig stilling. Selv om grundsætningen kunne anvendes i et sådant tilfælde, er det i hvert fald ikke velbegrundet at anvende den under de omstændigheder, der foreligger i denne sag.

21 Over for denne påstand fra Parlamentet må det bemærkes, at retten til at påberåbe sig beskyttelse af den berettigede forventing ikke kun gælder for personalet i fællesskabsinstitutionerne, men også for enhver privatperson, som befinder sig i en situation, hvoraf det fremgår, at administrationen selv har givet anledning til berettigede forventninger.

22 Domstolen har allerede haft lejlighed til på ansættelsesområdet at fremhæve den væsentlige rolle, meddelelsen om udvælgelsesprøven spiller i forbindelse med ansættelsesproceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 1, som netop har til formål at give ansøgerne så nøjagtige oplysninger som muligt om arten af de betingelser, der stilles for at beklæde den stilling, der skal besættes, for at sætte dem i stand til at afgøre, om det har noget formål for dem at indgive ansøgning (se især dom af 28. 6. 1979, Anselme mod Kommissionen, sag 255/78, Sml. 1979, s. 2323, og dom af 18. 2. 1982, Ruske mod Kommissionen, sag 67/81, Sml. 1982, s. 661). Det må fastslås, at bestemmelserne i tillæg III til vedtægten ikke skal anvendes ved den særlige procedure i artikel 29, stk. 2. Ansættelsesmyndigheden er dog ikke desto mindre forpligtet til at overholde grundsætningen om beskyttelse af den berettigede forventning, som ansøgerne kan påberåbe sig.

23 Som Domstolen har statueret i dom af 29. oktober 1975 (Marenco mod Kommissionen, sagerne 81-88/74, Sml. 1975, s. 1247, præmis 21) behøver en beslutning om under en allerede fremskreden ansættelsesprocedure at

anvende artikel 29, stk. 2, ikke nødvendigvis at være truffet samtidig med offentliggørelsen af stillingsopslagene eller at blive bekendtgjort i EF-Tidende.

24 Hvis ansættelsesmyndigheden imidlertid beslutter at besætte en stilling i henhold til vedtægten artikel 29, stk. 2, og hvis den derfor ikke udtrykkeligt nævner alle de krav, der stilles til ansøgerne, er den forpligtet til i hvert fald på passende måde at angive, at der er tale om en procedure, der afviger fra de almindelige bestemmelser vedrørende ansættelse.

25 En tilsidesættelse af dette krav medfører dog ikke automatisk, at den anfægtede retsakt bliver ugyldig, men kan eventuelt begrunde, at der ydes skadeserstatning i det tilfælde, hvor den har påført den berørte person et tab. Da sagsøgeren ikke har nedlagt påstand herom, finder Domstolen det ufornødent at træffe afgørelse vedrørende dette spørgsmål.

26 Dette anbringende kan derfor ikke tages til følge, og sagsøgte bør frifindes.

Sagens omkostninger

27 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at betale sagens omkostninger. Ifølge artikel 69, stk. 3, andet afsnit, kan Domstolen desuagtet pålægge endog en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som Domstolen skønner, han har forvoldt modparten unødvendigt eller af ond vilje.

28 Det må bemærkes, at nærværende sag skyldes den omstændighed, at Parlamentet ikke i meddelelsen om den ledige stilling har angivet, at den særlige ansættelsesprocedure i vedtægtens artikel 29, stk. 2, ville blive anvendt i det foreliggende tilfælde.

29 Ved denne undladelse har Parlamentet fremkaldt en forståelig vildfarelse hos sagsøgeren og har unyttigt påført ham udgifter til sagsanlæg; Parlamentet bør derfor tilpligtes at godtgøre sagsøgeren hans udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Parlamentet betaler sagens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger.**

Pescatore Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. maj 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 17. MARTS 1983 [1]

Høje Domstol.

Der er ved Domstolen anlagt to sager mod Parlamentet af Vassilis Mavridis (sag 289/81) og Constantin Verros (sag 306/81), begge ansøgere til en stilling som kontorchef med ansvar for denne institutions informationskontor i Athen.

De to sagsøgere tilsigter hovedsagelig at opnå annullation:

— dels af den af Parlamentet nedsatte udvælgelseskommissions afgørelse om afvisning af deres ansøgninger

1 — Oversat fra fransk.